

slaaet, og nogle af de Ændringer, der er foretagne, betyder ogsaa Forbedringer. Men de Ændringer, som jeg her har omtalt, er neppe rigtig heldige.

Med disse faa Ord vil jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

N. P. Nielsen: Det foreliggende Lovforslag er en betydelig Forbedring i Forhold til den gældende Lov. Det Fremskridt, som Folketingets Forslag var, i Overensstemmelse med det Forslag, der forelaa fra den højtærede Justitsminister, er yderligere paa visse Punkter øget ved den Form, Landstinget har givet Lovforslaget. Man har søgt at klargøre visse Paragraffer, men man har dog ikke været ganske heldig med alle Bestemmelser. Naar man f. Eks. af Hensyn til Færdselen i København — hvor vi her i Folketinget fastslog, at Kørehastigheden ikke maatte overstige 30 km i Timen, men hvor vi var inde paa at ønske visse Begrænsninger for Færdsel paa stærkt befærdede Strøg, men ikke kunde finde nogen Form, hvorved man kunde forhindre, at Politivilkaarlighed vilde komme til at spille med ind — har fastsat i Landstinget, at „paa befærdede Strøg skal Kørehastigheden være saa meget ringere, som behørig Hensyntagen til Færdselen kræver“, er jeg ikke overbevist om, at denne Form er saa heldig. Det vil meget ofte blive en Politibetjent, der i saadanne enkelte Tilfælde kommer til at afgøre Sagen, og jeg tror ikke, at det vil være nogen heldig Bestemmelse. Af den Art er der forskellige andre Bestemmelser, selv om det vistnok maa siges, at de foreslaaede Bestemmelser som Helhed er heldige. Der var her i Lovforslaget fastsat en Minimalhastighed paa særlige Steder af 15 km. Vi havde sat disse 15 km, fordi det var os bekendt, at man flere Steder havde sat en Kørehastighed af 6—8 km, som intet Automobil faktisk kan holde, og Følgen deraf vilde altsaa være, at denne Hastighed vilde blive overskredet, og at de paagældende vilde blive mulktret. Denne Bestemmelse har man imidlertid strøget, saaledes at det bliver Politiet, der fastsætter det paagældende Kilometerantal. Det er jo muligt, at Politiet efterhaanden faar Forstaaelsen af, at det ikke gaar an at kræve alt for store Indskrænkninger paa dette Omraade, og man maa haabe, at det vil vise sig at blive Tilfældet i Praksis.

Hvad angaar de Ændringer, som er vedtagne i Landstinget, vistnok paa Ju-

stitsministerens Forslag, om, at Kørsel i Skovene skulde være tilladt efter nærmere Anvisning af Skovvæsenet, vil jeg finde det rigtigst, ligesom det var fastsat i den gamle Lov, at man skulde anvise Kørsel ad den nærmeste Vej, og at det ikke burde overlades til Skovvæsenet at anvise, hvilke Veje Automobileerne maatte køre paa.

Med Hensyn til Afgiften til Staten, de 5 pCt., vil jeg sige, at naar man vil gøre den Betragtning gældende, at da Staten skal opkræve denne Afgift, maa den have noget for det, maa man erkende, at det ikke er urimeligt, at Staten faar disse 5 pCt. Men paa den anden Side kan man ogsaa se saaledes paa Forholdet, at om Staten skulde yde et Bidrag til Landets Landeveje, er det Arbejde, den gør for at opkræve denne Afgift, et ringe Bidrag, og det er faktisk det eneste Bidrag, Staten yder til Landets Landeveje. Af Hensyn dertil synes jeg, at man godt kan forsvare denne Bestemmelse. Det er ganske vist, at de 5 pCt., der er tagne fra Staten, er tillagte forholdsvis velstillede Kommuner som Frederiksberg, København og Købstæderne. Derimod er der andre Kommuner, som i høj Grad lider under Automobilfærdselen paa Landevejene, men som ingen Erstatning faar, det er Sognekommunerne, naar man undtager den rigeste af dem alle, Gentofte, som faar forlods, ellers faar de andre Sognekommuner i Landet intet af denne Afgift, den tilfalder udelukkende Amtskommunerne. Sognekommunerne faar ikke nogen som helst Erstatning for det Slid, der er paa Sognevejene i Anledning af Automobilfærdselen.

Det høje Landsting har foretaget en anden Ændring, som vistnok er formaalstjenlig: Man erindrer maaske, at man indførte en helt ny Forsikring, en Ansvarsforsikring, kan man sige, idet enhver, som ejer Automobilkøretøj, i Fremtiden skal tegne Forsikring. Den er nedsat til 12,000 Kr. i Stedet for de 20,000, som var krævet i Folketingets Affattelse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lygtevang er jeg tilbøjelig til at give den højtærede Minister Ret i, at det vil være klogt af Folketinget at give efter, selv om det ikke behøver at give efter, fordi det ikke skulde være rigtigst at gennemføre Lygtevang. Jeg selv var ved første Behandling her i Tinget af den Opfattelse, at Lygtevang ikke var i saa høj Grad paakrævet, og mente, at det Spørgsmaal kunde løses gennem Politivedtægterne, hvad man faktisk er inde paa adskillige Steder i Landet.